

Bůh slávy se zjevil našemu praotci Abrahamovi ještě v Mezopotámii, než se usadil v Cháranu, 3 a řekl mu: ‚Opusť svou zemi a své příbuzné a jdi do země, kterou ti ukážu.‘

4 A tak vyšel Abraham z Chaldejské země a usadil se v Cháranu. Když jeho otec zemřel, vyzval jej Bůh, aby se odtud přestěhoval do této země, v které nyní žijete. 5 Ale nedal mu z ní do vlastnictví ani půdu, slíbil však, že ji dá natrvalo jemu i jeho potomkům, ačkoliv tehdy ještě Abraham neměl syna.

6 A Bůh mu řekl: ‚Tvoji potomci se přestěhují do cizí země a budou tam bydlet; udělají z nich otroky a po čtyři sta let s nimi budou zle nakládat. 7 Ale já budu soudit národ, který je zotročil,‘ řekl Bůh, ‚a oni vyjdou svobodni a budou mi sloužit na tomto místě.‘

8 Bůh uzavřel s Abrahamem smlouvu, jejímž znamením se stala obřízka. Když se podle Božího slibu Abrahamovi narodil Izák, osmého dne jej obřezal. Právě tak obřezal Izák Jáko a Jakob svých dvanáct synů.

Milá sestro, bratře!

Máme před sebou neviditelný cíl. Podobně jako Abraham. Měl zaslíbení syna, domova, země. To se dá představit. Ale tyto představy, jejich naplnění před ním, kdesi v dálce ležely mnoho let. A trvalo několik staletí, než se zaslíbení stala pravdou. Abrahamovi potomci jeho zaslíbení dědili, čekali spoléhali na Boha a znova a znova k němu nacházeli cestu. Každý sám za sebe.

Naše situace mi připadá podobná. Máme před sebou zaslíbení a výhledy, které je těžké si představit. Pán Ježíš přijde podruhé ve slávě, své věrné vezme k sobě. Budou žít ve věčnosti, v Boží slávě a přítomnosti. Pak už navěky budeme s ním.

Je těžké na to nezapomínat, spoléhat na Boží sliby, na naše výhledy v naší situaci. V životě orientovaném na své potřeby, na sebe sama, na své nejbližší.

Zvedli bychom se, kdyby nám Bůh řekl vstaň, zabal své rodině a jděte, povedu tě do země, která bude domovem tvých potomků?

Vydrželi bychom 25 let čekat, než by se Boží slib vůbec začal plnit?

Abraham nevydržel. Je tak těžké vydržet čekat na něco, po čem moc toužíte!

I já to vím. Někdy si zoufám. Zoufalí lidé někdy pochybují, nejsou trpěliví, zkusí si pomoci, dělají zoufalé věci. Utíkají se k pokusům, které nejsou moudré ani často nekončí dobře. I Abrahám to udělal. Proto nebyl Izák jeho prvním synem a ve svém bratrovi získal svého nepřitele.

Nakonec se ale přece jenom dočkal.

Mám obavy, že na rozdíl od Abrahama, my často nejsme připraveni, schopni Bohu ani naslouchat, udělat si čas, dát mu prostor pro to, aby do našeho života promluvil. Kážu dnes pro sebe a pro každého, kdo je ochotný se zastavit a dát Bohu prostor. Mohli bychom něco oželeť, nemít vše, co jsme si vymysleli, co si přejeme, něco odložit, ušetřit trochu energie, něco posunout a ten čas získat. Abychom mnohem víc získali my. Je to zkušenost, která se mnoha biblickým svědkům vyplatila. Když byli chvíle ztišení, chvíle modlitby, nebo třeba jenom ochota naslouchat, nechat Boha zasáhnout do jejich života, či změnit směr.

Kde pracuje Bůh sám, kde se dostává k dílu, tam se dějí velké věci. Nemusí jako velké vypadat. Může to být na pohled všední příběh nijak výjimečného či známého člověka. Člověka, který mu dá ve svém životě prostor, udělá místo, podřídí sebe a své plány jemu a tím se velkým stane. V Boží moci a síle.

A v Boží moci zasáhne, vstoupí do života jiných. Neudělá zázrak, nepohne horou, jenom dokáže žít to, čemu se naučil, co přijal. Skrze něj působí Bůh sám.

A proto Bůh poslal svého Syna. Aby ukázal plnost toho, jak být člověkem, Božím dítětem. O PJ čteme a posloucháme. O jeho příchodu, o jeho životě, o jeho významu pro životy mnoha, o jeho významu pro života náš a o tom, jakou nadějí, jakou budoucnost nám otevřel. Jsou to věci, které byli a které budou. My žijeme náš život teď a tady.

Že má i jiný rozměr, než to teď a tady je důležité učinit součástí našeho všedního dne.

Zjevení Janovo 1, 4 Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem

Zjevení Janovo 1, 8 Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí.

Zjevení Janovo 4, 8 Všechny čtyři bytosti bez ustání dnem i nocí volají: „Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází.“

Toto slovní spojení se opakuje několikrát, jenom v této jedné knize. Shrnuje svědectví mnoha, zástupu svědků. Vypráví o Bohu, který byl, který v PJ přišel, o tom, který přichází.

Od doby kdy PJ odešel začal plynout advent. Advent nás všech. Advent, ve kterém máme čas se připravit. Ve kterém se můžeme radovat, růst, svědčit, předávat. Ve kterém se můžeme těšit na to, co je před námi.

Dává jistotu, že se věčnost blíží. Že se PJ blíží. Že se blíží čas milosti, plnosti, oslavy a čas kdy poznáme, o čem se nám ani nesnilo.

Ale na to nemusíme čekat! Bůh k nám přichází už teď. Ve svém duchu. V lásce, které nás učí a kterou si někdy v jeho síle dokážeme prokazovat i když si ji nezasloužíme. Ve chvílích, kdy se sejdem a přijmeme pozeňnaní, pocítíme moc slova, kterým k nám Bůh promluví, když je nám spolu dobře, protože objevíme hodnotu času v Boží přítomnosti a pouto, které nás spojuje. Můžeme mít víc, než Abraham. Neměl z dědictví svého lidu ani píď.

Na závěr své řeči k radě řekl Štěpán ještě několik vět:

Skutky 7, 48 Avšak Nejvyšší nepřebývá v chrámech, vystavěných lidskýma rukama, jak praví prorok: 49, Mým trůnem je nebe a země podnoží mých nohou! Jaký chrám mi můžete vystavět, praví Hospodin, a je vůbec místo, kde bych mohl spočinout?

Sme Božím chrámom, zbavil nás pút.

Len On je naším Kráľom! My sme jeho ľud!

V ústach chvála, v rukách meč, už sa blíži náš deň.

V moci Ducha jeho vyjdeme raz navždy získať zem.

My sme ten slávny Pánov ľud, jeho svätý národ!

Len On je naším Pánom! Poslal nás chváliť Ho!

My sme ten slávny Pánov ľud, jeho svätý národ!

My vieme, že Ježiš všetky naše hriechy premohol.

Je Štěpán příkladem fanatika, který neví kdy přestat? Je to provokatér, který doplatil na svou drzost? Písmo o něm mluví jinak. (Byl plný víry a Ducha svatého byl obdařen Boží milostí a mocí a činil mezi lidem veliké divy a znamení. Mluvil v moci Ducha moudrosti.)

My jsme v tomto svátečním čase, ale i v tom adventu, ve kterém žijeme zváni přidat se k těm, kteří šli před námi. Stačí malý krok. Malými změnami můžeme dosáhnout hodně.